உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ரு.] 1916ஸு செப்டம்பர்மீ [பதிகு கூ.

தைத்திரீயோபநிஷத்து.

ஆனந்தவல்லி.

8-வது அனுவாகம்.

வாயு, சூரியன், அக்கினி, இந்திரன், மிருத்தியு இவர்கள் முறையே பிரம்மத்தின் பயத்தால் வீசுகிறான், உதிக்கிறான், ஓடுகிறார்கள்.

ஆநந்த விஷயத்தில் இந்த விசாரணையிருக்கிறது.

யௌனத்திலிருக்கிறவனும், சீக்கிரத்தில் வேலைசெய்யத் திறமையுள்ளவனும், வெகுதிடமுள்ளவனும், வெகுபலமுள்ளவனும், யோக்யமான பூர்வவயதையுடையவனும், வேதாத்தியனம் செய்கிறவனும், ஆவானெவனோ அவனுக்கு இந்தச் சமஸ்தமான பூமி யோகசாதனமான தனத்தால் நிறைந்ததாகும். இது மனிதாநந்தம்.

மனிதாநந்தம் பலகூடி யொன்றுள்ளதெதுவோ அஃதொரு மனுடனாயிருந்து தவசு முதலியவற்றால் கந்தருவனாய்ச் செல்வனது மனுடகந்தருவானந்தமாம்.

அதுபலகூடி யொன்றாயுள்ளதெதுவோ அஃதொரு தேவகந்தருவானந்தமாம்.

அதனின் மேம்பட்டது பன்னாள் உறுதியாயிருக்கும் பிதிர்தேவதானந்தமாம்.

அதனின் மேம்பட்டது தேவானந்தமாம். இவ்வானந்தமே வைதிக கன்மங்களால் தேவர்களையடையும் கன்மதேவானந்த மெனப்படும்.

இதனின் மேம்பட்டது தேவலோகத்தில் தேவதைகளாய்ப் பிறந்துள்ள சுபாவதேவானந்தம்.

அதினின் மேம்பட்டது இந்திரானந்தம்.

அதனின் மேம்பட்டது பிருகற்பதி யானந்தம்.

அதனின் மேம்பட்டது நூறு கொண்டது பிரஜாபதியானந்தம். அஃதொரு பிரமானந்தம்.

புருஷனிடத்தில் ஆனந்தஸ்வரூப பரமாத்மா எவனோ அவன் சூரியனிடத்துள்ளான்.

எவன் இப்படியறிகிறானோ அவனிந்த வுலகத்தினின்றும் வெளிசென்று (மரணமடைந்தபின்) இந்த அன்னமயமான ஆத்மாவையடைகிறான்.

கூ-வது அனுவாகம்.

எதினின்றும் வாக்குகள் மனதுடன் அடையாமல் திரும்பி விடுகின்றனவோ, அத்தகைய பிரமத்தின் ஆனந்தத்தை அறிந்தவன் எதினின்றும் பயப்படுகிறதில்லை.

நான் எந்தக்காரணத்தால் சுபகர்மத்தை செய்யாமற் போனேன், நான் எந்தக்காரணத்தால் பாபகர்மத்தைச் செய்தேனென்ற தாபம் இவனைத்தபிக்கச் செய்கிறதில்லை.

எவனிவ்விதமறிகிறானோ அவனிவைகளை ஆத்மஸ்வரூபமென்பதாகச் சந்தோஷமடைகிறான்.

மணவழகு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அர்ச்சுனனும் பாண்டிய மரபும்.

தொகுதி 5. பக்கம் 184. தொடர்ச்சி.

ஸ்ரீமத். வி. இராமானுஜாசாரியார் அவர்கள் பதிப்பித்த ஸ்ரீ வியாச பாரதம் ஆதிபர்வத்தே "சித்திரவாகன் என்னும் மணலூர் அரசன் மகளை அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையினிடையில் மணம் புரிந்து பப்புருவாகன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்றுத் தன்மாமனுக்கே அம்மகனைப் புத்திரிகா புத்திரனாக அளித்துச் சென்றான்" என்பது விளங்குமே யொழிய வேறில்லை.

மேலும், "அவன் ஒருவருஷமுழுதும் மேலே ஒருமாதமும் வனத்தில் வசித்துத் தீர்த்தயாத்திரையுஞ் செய்து நாககன்னியையும், பாண்டியன் பெண்ணையும் அடைந்து அவர்களுடன் அங்கே வாசஞ் செய்தான்." என்று ஐயங்காரவர்கள் காட்டிய மேற்கோளாலேயே பார்த்தனுடைய விவாகத்திற்கு முந்தியே சித்திரவாகனுக்குப் பாண்டியன் என்னும் பெயர் இருந்ததாகப் பாண்டியன் பெண் என்றதால் வெளியாகிறது.

அர்ச்சுனனாகிய பாண்டவனுக்குப் பின் பாண்டியப் பெயர் ஏற்பட்டிருந்தால் பப்புருவாகனுக்கும் அவன் பின்னோர்களுக்கும் அப்பெயர் வழக்குண்மையும், சித்திரவாகனனுக்கும் அவன் முன்னோர்களுக்கும் அவ்வழக்கின்மையும் வேண்டும். அப்படி யிருந்ததாக ஒன்றும் தெரியவில்லை.

சித்திரவாகனனுக்கே "பாண்டியன்" என்னும் பெயர் இருந்ததாகப் பாரதம் வெளியாகிறது.

மேலும், "ஹெர்க்கியூலிஸ் போன்ற பெரிய வீரனாகிய அரசனொருவன் பாண்டியை என்று சொல்லப்பட்ட ஒரே புத்திரியைப் பெற்றான்." என்று 2300 வருடங்கட்கு முன்வந்த மெகஸ்தனிஸ் என்பவர் கூறியதாக ஐயங்கார் அவர்கள் காட்டியிருக்கின்றார்கள்.

மெகஸ்தனிஸ் என்பவர் கூறும் வண்ணம் **பாண்டியை** என்பவள் ஐயங்கார் கருத்துப்படி **சித்திராங்கதை** என்றே ஒப்புக்கொள்ளுவோம். எப்பொழுது சித்திராங்கதைக்குப் பாண்டியை என்று பெயர் வந்ததோ அப்பொழுதே அவள் தகப்பனுக்கு அதாவது சித்திரவாகனனுக்குப் பாண்டியன் என்னும் பெயர் வழக்கு இருந்ததென்று கொள்ளலாம் அல்லவோ? ஏனென்றால் பாண்டியன் மகள்தான் பாண்டியை ஆவாளேயொழிய வேறில்லை என்னும் கொள்கையால்.

ஆகையால், ஐயங்கார் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட மேற்கோள்கள் இரண்டும் அவர்கள் கருத்துக்கே முற்றும் விரோதமானவை கண்டு தெளிக.

இனி, வீரசோழியம் பதிப்புரை 17-வது பக்கத்தில் ஸ்ரீலஸ்ரீ வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்.

மேலும், பிள்ளை அவர்கள் பாண்டியர்களுடைய வமிசாவளிப்பட்டிகிரமமாகத் தம் கைக்குக் கிடைத்திருந்த ஒரு பலத்தினால் கூறுவதாகவும் எழுதுகின்றார்.
அதுவருமாறு:—

"ஸ்ரீராமர் இலங்கைக்கு வந்தது அனந்தகுண பாண்டியன் காலம். அவன் கூன் பாண்டியனுக்கு 63-வது பாண்டியன் ஆதலாலும், இத்தொகை அதிகமல்லவென்று காண்க. மேலும், இற்றைக்கு மூவாயிரத்தைஞ்நூறு வருடத்தின் முன் இருந்த வியாசர் காலத்தவனாகிய அர்ச்சுனனுக்குத் தன்மகளைக்கொடுத்த சித்திரவாகன் மதுரைக்குச் சமீபமான பூழி என்னும் மணலிபுரத்தில் அனந்த குணபாண்டியனாகிய **சித்திரதவிக்கிரம பாண்டியன்** காலத்தில் சிற்றரசு புரிந்தான்" என்று கூறுகின்றார்.

ஆகையால், பாரதகாலத்துக்கு (பாண்டுவின் காலத்துக்கு) முந்தின இராமாயண காலத்திலே **பாண்டியர்கள்** என்னும் பெயரோடு மதுரையில் அரசர்கள் அரசாண்டார்கள் என்றும், **மதுரையில்** அர்ச்சுனன் காலத்தில் அரசாண்டது **சித்திரவிக்ரம பாண்டியனேயொழிய சித்திரவாகன்** அல்லவென்றும், சித்திரவாகன் பூழி என்னும் மணலூர் புரத்தில் சித்திரவிக்கிரமபாண்டியன் கீழ் சிற்றரசு புரிந்து கொண்டிருந்தானென்றும், அர்ச்சுனனுக்குத் தன்மகளைக் கொடுத்தவன் பூழியில் அரசாண்ட சித்திரவாகனே யொழிய மதுரையில் அரசாண்ட சித்திரவிக்கிரம பாண்டியன் அல்லவென்றும் அறிகிறோம்.

மேலும், வால்மீகி இராமாயணத்தில் **பாண்டிய** அரசர்களுடைய இராஜதானியாகிய கபாடபுரத்தையும் பொற்கதவங்களையும் பற்றிக் கூறப்

பட்டிருக்கின்றது. வால்மீகி **பாண்டியன்** என்ற பெயரையே உபயோகப் படுத்தியிருப்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிவார்கள்.

மேலும், இராமருடைய மூதாதையான இரகு என்பவர் திக்கு விஜயம் செய்தபோது ஒரு **பாண்டியன்** சமுத்திரத்தினின்றும் எடுத்த இரத்தினங்களைக் கப்பமாகக் கொடுத்ததாகக் **காளிதாசர்** இரகுவம்சம் என்னும் நூலில் வரைந்திக்கிறார். *

திருவிளையாடற் புராணப்படி (ஆலஸ்யமகாத்மியப்படிக்கும்) முதன் முதல் இப்பொழுது இருக்கும் மதுரையைக் குலசேகர பாண்டியன் என்பவர் கண்டார் என்றும் அது முதல் ஒன்பது பாண்டியர்கள் அரசுபுரிந்தார்கள் என்றும் ஏற்படுகிறது.

ஒன்பதாவதான குலோத்துங்க பாண்டியனுக்கு அப்புரம் அனந்தகுண பாண்டியன் பெயர்தான் தெரிகிறது. இவர்கள் இருவருக்கும் மத்தியில் யார் அரசுபுரிந்தார் என்பதும் எவ்வளவு காலம் என்பதும் தெரியவில்லை.

10-வது ஆன அனந்த குணபாண்டியனிலிருந்து (=இராமர்காலம்) 26-வது ஆன சித்திரசேன பாண்டியனுக்கு அப்புரம் 27-வது ஆக சித்திரவிக்கிரம பாண்டியன் அரசாட்சிக்கு வந்தான். இவன் காலம் தான் பாரத காலம். இவன் காலத்தில் தான் சித்திரவாகன் பூமியில் சிற்றரசு செய்தது.

சித்திரவிக்கிரம பாண்டியனுக்கு அப்புரம் அவன் மகன் இராஜமார்த்தாண்ட பாண்டியன் அரசுக்கு வந்தான்.

ஆகையால், புராணத்தில் தெரிந்து கொண்டது என்னவென்றால் சித்திரவாகன் என்பவன் மதுரையில் ஒரு காலத்திலும் பேரரசு புரியவில்லை. என்றும் பாண்டிய வம்சாவளிப்பட்டியில் (புராணப்படி) சித்திரவாகன் பெயர் இல்லையென்றும் அறிகிறோம்.

---

*Kalidasa's Raghuvamsa has a description of a tour of conquest made by Raghu, the great grand-father of Rama, to whom the ***Pandiyan King*** rendered homage by sons collected from the Ocean-bed where the Tamparaparni rolled its waves. ("Dranidian Kingdoms" P P 2 by Dewan Bahadur T, Rangachariar B. A., and Dewan Bahadur T. Desikachariar B. A., B. L.,

ஆகையால், இராமாயண காலத்திலும் அதற்கு முந்தின இரகு என்பவர்காலத்திலும் வழங்கின பாண்டியப்பெயர்களுக்கு ஐயங்கார் அவர்கள் எந்தப் பாண்டுவின் புத்திரனால் பெயருண்டாயிற்று என்பாரோ தெரியவில்லை.

காத்தியாயனர் வால்மீகியின் வாக்கை மறந்தது தான் என்னே? அது தான் இல்லாவிட்டாலும். வரப்பிரசாதியாய் விளங்கின மகாகவி காளிதாசரின் கூற்றையாவது கவனித்து எழுதாமற் போனது தான் என்னே?

இவையெல்லாம் கால வித்தியாசம்.

மணலூர் புரம், மணலிபுரம், மணலூர், மணிபுரம் என்பன ஒரே ஊரைக்குறிப்பதாக ஐயங்கார் அவர்களே கூறியிருக்கின்றார்கள். நாமும் அதனை ஒப்புக்கொள்ளுவோம்.

ஆனால் மணலூர் என்பது மதுரையாகாது என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ-சி-வை-தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதின வீரசோழியப் பதிப்புரையாலும், ஸ்ரீமத்-இராமானுஜாசாரியர் பதிப்பித்த வியாசபாரதத்தாலும் சித்திரவாகன் என்பான் மணலூரில் அரசாண்டதாக ஏற்படுகிறது.

ஆகையால், அர்ச்சுனன் மதுரைக்குப்போய்ப் பேரரசனாகிய சித்திரவிக்கிரமபாண்டியன் மகளை மணம்புரியவில்லை யென்று சித்தாந்தமாய்க் கூறலாம்.

ஆரியாவர்த்தத்தில் ஏகச்சக்கிராதிபதியாய் அரசாண்ட துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவர்களையும் துரோணாசாரி பீஷ்மாசாரி முதலிய தனுர்வேதத்தில் வல்ல அநேகர்களையும் புறங்காட்டி அடிக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவர்களாயும், மிகுந்த பலவானாயும் விண்டுவின் அவதாரமே என்று சொல்லும்படியாயும் உள்ள துவாரகை நாதனுடைய உபபலத்தைப் பெற்றவர்களாயும் உள்ள பாண்டவர்களில் நடுவன் பிறந்த காண்டீபன் தனக்கு முன்னதாகவே பாஞ்சாலி என்பவள் மனைவியாயிருக்க, மணலிபுரத்தில் ஒரு சிற்றரசு புரிந்துகொண்டிருந்த சித்திரவாகனுடைய பெண் சித்திராங்கதையை மணந்ததை யோசிக்கில் அக்காலத்து நிலை செவ்வனே விளங்குகின்றது. தமிழர்களே! சற்றுக் கவனித்து வாசிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

(இன்னும் வரும்.)

துடிசைகிழார்-அ-சிதம்பரனார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமயமும் சைவத்தலைவர்களின் கடமையும்.

தொகுதி 5. பக்கம் 191. தொடர்ச்சி.

நமது தேசத்தில் ஞானசாஸ்திரங்கள் பலவுளவாயினும் அவற்றை ஆராய்வோரும் படிப்போரும் பலர் இருப்பினும், அனுஷ்டானங்கள் முற்றும் விரோதமாயிருப்பது உயர்ந்தோர் யாவரானும் பரிதபிக்கத்தக்கது. இந்து ஒருவன் எத்தனை சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவனாயிருந்தாலும், அல்லது எவ்வளவு பெரிய தத்துவ ஞானியாயிருந்தாலும், தனது அபிப்பிராயங்களின் உண்மைகளை எவ்வளவு உறுதியாய் அவன் உணர்ந்திருந்தபோதிலும், அவற்றின்படி தான் நடந்து தன் பந்துக்களையும் தான் சுற்றத்தவரையும் நல்வழிப்படுத்த முயல்வது அவசியமான கடமையென அவன் ஒருக்காலுங் கருதுவதில்லை. தாம் உண்மையெனவும் சரியெனவும், அறிந்ததைத் தைரியமாய் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருவதாலே திடஞானமெனப்படும். இத்திடஞான நம்மில் யாவரும் எவ்வளவு தாழ்ந்தவர்களும் போக்குப்புகல் சொல்லாதபடி அனுசரிக்கக்கூடிய தருமமு கடமையுமாம். தன்மனதில் உண்மையெனவும், சரியெனவும் அறிந்ததைத் தான் செய்யும் ஆற்றலில்லாதவன் புருஷத்தன்மை யுடையவனாகமாட்டான். இங்கிலாந்து, பிரான்சு, அமெரிக்கா முதலிய நாட்டிலுள்ளவர்கள் சிற்சில சாஸ்திரங்களில் தவிர இந்தியர்களைவிட அதிகமாய்ப் படித்தவர்களெனச் சொல்ல முடியாது. இந்தியர்களைவிட ஐரோப்பியரிடத்து மிகுதியாய் விசேஷமாயுள்ளதும் அவர்களை யாவரும் கௌரவப்படுத்தும்படியான மேன்மையடையச் செய்வதும் அவர்களிடத்துள்ள திடஞானமே. இத்திடஞானமே புருஷர்களுக்குரிய குணங்களிலெல்லாம் மிகச்சிறந்ததும். இவ்வொருகுணத்தின் வல்லபத்தினால் ஐரோப்பியர் மற்றெல்லாச்

சாதியாரையும்விட அறிவிலும் நாகரீகத்திலும் சிறந்தது. உலகத்தை யெல்லாங் கட்டியாளும்படியான கீர்த்தியும் பெருமையும் சம்பாதித்துக்கொண்டார். ஐப்பானியரைத்தற்கால நாகரீக நிலையில் இவ்வளவு தூரம் உயர்த்தியதும், அவர்கள் ஐரோப்பியரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டதைத் தைரியமாய்அனுஷ்டித்தது திடஞானமே. இத்திடஞானமில்லாத மனிதன் எக்காரியங்களையும் சாதிக்கமாட்டான், இத்திடஞான மில்லாத மனிதன் "கலையெலாமுணர்ந்தானேனும், கரிசறத்தெளிந்தானேனும், மனமயலகன்றானேனும், மலையென உயர்ந்தானேனும்" மக்களுட் பதரெனவே இகழப்படுவான். ஆதலின் இந்தியாவின் குறைகளை நன்கு உணர்ந்து விவேகானந்தர், யூகித்துச் சொல்லியபடி நமக்கு இப்பொழுது வேண்டுவது ஆண்மகனாகச் செய்யுங்கல்வியே ஆண்மகனாகச் செய்யும் கோட்பாடுகளே நமக்கு வேண்டும். இரும்புபோன்ற தசைகளும் எஃகு போன்ற நரம்புகளுமே நமக்கு வேண்டும். நம்மனசில் சரியென அறிந்ததைத் தைரியமாய் அநுஷ்டிக்கும் திடச்சித்தமே நமக்கு வேண்டும். மனதிலொன்றும் செய்கையிலொன்றுமில்லாத ஒருமைப்பாடும் திடஞானமுமே நமக்கு வேண்டும்,

சைவசமயத்தின் அருமையும்.

இனி, சைவசமயத்தின் அருமையும் அதன் விரிவையும் சிறிது ஆராய்வாம். சைவசமயத்தில் சிவபெருமானை வழிபடுவதற்கு மிகமேலான கருவி ஞானம், சிவஞானமே முத்திக்குவாயில் எனக்கூறப்பட்டது. சிவம்=கடவுள், ஞானம்=ஒருபொருளின் தன்மையை உள்ளபடி அளித்தல். கடவுளின் தத்துவத்தைச் சந்தேகம் விபரீதமின்றி உள்ளபடி உணர்வதே முத்தியையடைதற்குச் சிறந்த உபாயமென சைவசமயம் போதிக்கும். எல்லாச் சமயங்களும் இப்பரம் பொருளினியல்பையே தங்களாலியன்றமட்டும் அறிய முயற்சிசெய்கின்றன. சமயகோடிகளெல்லாம் தந்தெய்வம் எந்தெய்வமென்றெங்கும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் நின்றது ஒன்றேயாதலால், அச்சமயங்களின் கொள்கைகளெல்லாம் சைவசமயத்தினுடன்பாடே, "விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயம் செய்தே. எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற்கேற்றதாமே" தேவாரச் சைவசமயமானது எல்லாச் சமயங்களையு முண்மையென ஒப்புக்கொண்டு எவற்றையும் பழியாது. அவை ஒவ்வொன்றும் மனிதரது அறிவு சுபாவத்தின் ஒவ்வோர் பகுதிக்கும் ஏற்றதென்றும் அவர்கள் அப்பகுதியைத்தாண்டி மேற்செல்லும் பொழுது சற்று மேற்சமயங்களை யநுசரிப்பார்களென்றும், கடைசியில்

சித்தாந்த சைவமாகிய சுத்தாத்துவித நிலையையே வந்த சைவர்களென்னும் சொல்லும் சைவசித்தாந்தமே. அந்தச் சுத்தாதுவித நிலையென்பது "பொய்கண்டார் காணப் புனித மெனும் அத்துவித மெய்கண்ட நாதனருள்மேவுநாளெந்நாளோ" என்ற தாயுமானவர் வாக்காலறிக. ஈண்டுப் பொய்கண்டாரென்றது உபநிஷதங்களின் முடிவுப்பொருள் கேவலாத்துவிதம் அல்லது மாயாவாதம் எனவும்,விசிட்டாத்துவித மெனவும், பேதாத்துவித மெனவும் விபரீதப்பொருள் கொண்ட ஏனை ஆசாரியர்களை. மெய்கண்டநாதன் என்றது அத்துவிதத்தின் உண்மை நிலையிதுவெனக் காட்டிய சைவசித்தாந்தத் தலைவராகிய மெய்கண்ட சிவாசாரியரை. இவர்தாம் திருக்கைலாய பரம்பரையில் வந்த சந்தான ஆசாரியருள் முதல்வர். இவர் வெளியிட்ட சிவஞானபோதமே சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுக் கெல்லாம் முதனூல். ஆகமப்பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுவனவாக மலைந்துவினவிய நந்தியம்பெருமானுக்கு அம்மலைவு தீர்தற்பொருட்டுச்சிவபெருமானால் உபதேசிக்கப்பட்டது இச் சிவஞானபோதமே (திருப்பெருந்துறையில்) இன்னு மலர்தலை யுலகில் புறவிருளை நீக்கிப் பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுதற்கு எழுந்த சூரியன் போல, அநாதி மலமாயுள்ள அகவிருளை நீக்கி, சிவபரம்பொருளை ஆன்மாவிற்குக் காட்டி அநுபூதி நிலைபெறுவதற்கு ஒரு ஞானபாநுவாய் எழுந்ததும் இச் சிவஞானபோதமே, தமிழ் வேத சிவாகமங்களின் உண்மைப்பொருளை விளக்கிக் கடவுளின் தத்துவத்தை உள்ளபடி காட்டுவதும் இச் சிவஞானபோதமே.

தாங்கள் கடவுளின் சொரூபம் என அறிதல் மாத்திரையே ஞானம் என்றும் அஃதேமுத்திக்கு வழியென்னும் சமயங்கள்போ லல்லாது சைவசமயமானது "இலங்குபொருளனைத்தும் ஈசன் கோயில் எனக்கருதி" எல்லா மக்களிடத்தும் எல்லா ஜீவன்களிடத்தும் பேரன்பும் கருணையுஞ் செலுத்துதலே முத்தி நெறிக்கு ஆதாரமா யுள்ளதெனப் போதிக்கும். எல்லா மனிதரையும் எல்லா ஜீவர்களையும் அளவின்றிப் பெருகும் பேரன்போடு பார்த்தல் ஜீவகாருணிய வொழுக்கமாம். இஜ்ஜீவகாருணிய வொழுக்கமே நம்மை இறைவன் அருளுக்கு ஆளாக்கிப் பேரறிவையும் முத்தியையும் தரும். ஜீவகாருணிய வொழுக்கமின்றி நாம் இறைவன் அருளுக்குப் பாத்திரராகமுடியாது. இறைவன் அருளின்றி முத்தி சித்தியாது.

"கொழுந்தன்பு செய்து அருள்கூற வல்லார்க்கு
மகிழ்ந்தன்பு செய்யும் அருளது வாமே"

"அன்போடுருகி யகங்குழைவார்க் கன்றி
என்பொன் மணியினை யெய்த வொண்ணாதே" திருமந்திரம்.

"விறகிற்றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்.
(அன்பு) உறவு கோல் நட்டு உணர்வு கயிற்றினால்=(ஞானம்)
முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே"—(தேவாரம்)

"என்பிலதனை வெயிற் போலக் காயுமே
அன்பி லதனை யறம்" (திருக்குறள்)

"எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போ லெண்ணி இரங்கவும் நின் றெய்வவருள் கருணை செய்வாய் பராபரமே" தாயுமானவர்.

சுயநலங்கருதி ஏற்படுத்தும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் சாதி வித்தியாசங் களும் சைவசமயத்தின் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் விரோதமாம்.

"ஆதிபேதந் தானிலாமை யறிந்தவர்
சாதிபேதஞ் சிறிதுஞ் சாற்றுவரோ—சாதிகுலம்
நல்லார் தொழத்தக்க ஞான முடையவரே
அல்லார் இழிகுலத்தா ராம்"—தத்துவராயர்.

"சாத்திரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள்=(பொய்யர்)
கோத்திரமுங் குலமும் கொண்டென் செய்வீர்
பாத்திரஞ் சிவமென்று பணிதிரேல்
மாத்தி ரைக்குள் அருளுமாற் பேறரே"—(தேவாரம்)

சாதி வித்தியாசங்களைத் தான் பாராட்டுவதும் உடந்தையாயிருந்து போதிப்பதும் உண்மையான ஞானியின் லட்சணமல்ல. அவற்றை யெல் லாம் கடந்தவனே துறவறம் பூணுதற்கு யோக்கியதையுடையவன். சன் னியாசியாயுங் கூட தான் தமது சாதி துவேஷ அபிமானத்தை வைத்துக் கொண்டு தாங்களை மகாஞானி என்றும் லோக குருவென்றும் சொல்லிக் கொள்ளுதல் என்னமடமை! என்ன வேஷம்!!

இறைவன் லட்சணத்தையும் ஆன்மாவின் சம்பந்தத்தையும் பற்றி யுள்ள நுட்பமான உண்மைகளையும் இரகசியங்களையும் அறிவதற்குப் படிப் பும் அறிவும் மாத்திரம் போதா. மனமானது எவ்வித அபிமானமும் அழுக்குமின்றி தூய்மையும் பரிசுத்தமும் பக்குவமடைந்திருந்தா லொழிய

உண்மையைக் கிரகித்து உட்கொள்ளுதல் முடியாது. இதனையேமலபரிபாக மென்பர் பெரியோர். ஆனதுபற்றிச் சாதிகுலம் சமயபேதங்களைக் கடந்து நிர்வாணதீக்ஷை பெற்றவரே சிவாகமத்தின் ஞானகாண்டத்தை ஓதுதற்கு அதிகாரமுடையவ ரெனவும்,

"வையமாச்சிரம மென வைத்தவும்
செய்ய சாதிகுல மெனச் சேர்த்தவும்
ஐயமின்றி யறவிட் டறிந் தார்
செய்ய ஞானத்திரளைச் சிந்திக்கவே"—எனவும், "நடுவு நின்

ருர்க்கின்றி ஞானமில்லை' எனவும் சைவநூல்கள் கூறுவதாயின. தான் தமது என்னும் அகங்காரங்கள் முற்றிலும் அழிந்தாலன்றி மலபரிபாகம் உண்டாகமாட்டாது, ஞானம் உதியாது அகம்பிரமம் நான் தான் கடவுள் என்ற ஆங்காரங்கள் மேலிட அறிவுகுன்றும். பரிபூரணநிலை கிட்டாது. அதனாலன்றோ இம்மாயாவாதிகள் சிவப்பிரக்ஞையே இல்லாமற் போகக் கடவது என முற்காலத்தில் நம் தமிழ் முனிவர்களால் சபிக்கப்பட்டனர். தான் தமது சாதியென்னும் துவேஷங்கள் முற்றிலும் நசித்தாலொழிய அத்துவிதநிலை கைகூடாது. மலபரிபாகம் உண்டாகும் பொருட்டு, இயேசு தமது சிஷியர்களின் பாதங்களைத் தமது கரங்களினால் கழுவித் தமது வஸ்திரத்தினால் துடைத்தனர்.

புத்தர், பள்ளர் பறையர் சேரிகளில் சென்று பிச்சையெடுத்து உண்டனர். இதுதான் உண்மையான ஞானியின் லட்சணம். போலிஞானிகளினின்று உண்மைஞானிகளைக் கண்டறிந்து கொள்வதற்குத் தவறுதலில்லாத உபாயமிதுவே. நம் செயலற்று, நாமற்று நமது சாதி, குலம், சமயபேதங்களற்று, எல்லாமக்களையும் நம் சகோதரர் போலவும் மன்னுயிரெல்லாம் தன்னுயிர்போலவும் பேரன்பு செலுத்தி வாழ்தலே கடவுளின் அருளைப் பெருதற்கு நிச்சயமானவழி. இதுதான் சைவசமயத்தால் போதிக்கப்படும் உண்மையாம். ஊழிபெயரினும் இவ்வுண்மை பெயராது. ஆதலின் "சைவத்தின்மேற் சமயம் வேறிலை" எனவும் "சைவநெறியே உய்யுநெறி" எனவும் சான்றோரால் போற்றப்பட்டது.

இன்னும் இச்சமயக் கொள்கைகளை ஆராயுமிடத்து உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லாச் சமயங்களும் போற்றத்தகுந்த மிகமேலான கொள்கைகளையும், அவற்றினுக்கு எட்டாத மிக அருமையான கருத்துக்களையும் தன்னுள்ளடக்கித் தான் அவற்றினும் விரிந்து அவைகளுக்கு ஒரு ஆதாரமாகவும்

தாயகம்போலவும் நின்று, சாதிகுலம் சமயபேதம் ஒன்றேனுமின்றிச் சுத்த சன்மார்க்க சித்தாந்தத்தைப் போதிப்பதும் இச்சைவசமய மொன்றே என்பது தெற்றெனை விளங்கும்.

இது பற்றியன்றோ "அந்தோ! ஈது அதிசயம் இச்சமயம் போலின்று அறிஞரெல்லாம். நடுவறிய வணிமாவாதி வந்தாடித்திரிபவர்க்கும் பேசா மௌனம் வைத்திருந்த மாதவர்க்கும் மற்றுமற்றும், இந்திராதிபோக நலம் பெற்ற பேர்க்கும் இதுவன்றி தாயகம் வேறில்லை யில்லை, சந்தான கற்பகம்போல் அருளைக்காட்டத்தக்க நெறி இந்நெறியே தான் சன்மார்க்கம்" எனத்தாயுமானவரும் வற்புறுத்திக் கூறினரென்க.

சைவமடாதிபதிகளின் கடமை.

இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்து சகல சமயங்களையும் தனக்கு உபகரணமாகக் கொண்டுதான் அவற்றிலும் விரிந்து மேலாக விளங்கும் ஒப்புயர்வற்ற சைவசமயத்திற்குத் தலைவராக விருக்கும் பெரும்பாக்கியம் படைத்தவர் திருவாவடுதுறை, தருமபுரம் முதலிய மடாதிபதிகளே. விலைமதிப்புக்கடங்காத பொக்கிஷமாகிய இச்சைவசமயத்தைக் கேடுறாமல் காத்துப் பரிபாலனம் செய்யும்படி எண்ணிறந்த கோடிதிரவியங்கள் மடாதிபதிகள் கையில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதம் செய்து கீர்த்தியையும் புகழையுந்தேடிக் கொள்ளுதல் மடாதிபதிகளின் முதற் கடமையாகும், சைவசமயத்தின் உண்மைகளைக் கல்வி அறிவு சைவவொழுக்கம் முதலியவற்றால் மேம்படுத்துதல், சைவபால்யர்களுக்கு அங்கங்கே பாடசாலைகள் ஏற்படுத்திச் சைவசாஸ்திரங்களைச் சொல்லிவைத்தல், உலகத்தாருக்கு விவேகம் உதிக்கும் பொருட்டுச் சைவநூல்கள் சைவபத்திரிகைகள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தல் சைவசமயிகள் அந்நியசமயங்களால் இழுக்குப்படாமல் அவர்களைப்பாராட்டிச் சீர்படுத்தல், சைவசமயம் நாளுக்கு நாள் க்ஷீணித்து அருகிப்போகாமல் மென்மேலும் தழைத்தோங்கி வளரும்படி உண்டான வழிகள் யாவற்றையும் தேடிச்செய்தல், சைவமடாதிபதிகளின் பெருங்கடமையும் சுதந்தரமுமாகும். அங்ஙனம் மடாதிபதிகள் தமது சமயத்தின் உண்மைகளையும் அதன் பெருமைகளையும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பிரசித்தப்படுத்துகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தான் அம்மடாதிபதிகளின் பெருமையும் பிரகாசிக்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

C. சங்கரராயர் B. A.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பகுத்தறிவு.

பகுத்தறிவென்பது விதிவிலக்குகளை உணரச்செய்யும் அறிவாகும். மனிதன் ஏனைய ஜீவராசிகளினும் மேம்பட்டவனெனப் பெருமையுற்றது பகுத்தறிவினாற்றான். மனிதனை யொழிந்த ஏனைய ஜீவராசிகள் தத்தம் இனத்தின் பொது லட்சணமாயிருக்கும் இயற்கை யறிவிற்கேற்றபடி கருமங்களைச் செய்துவருகின்றன. மனிதனோ தன்னுடைய பகுத்தறிவுக் கேற்றபடி காரியங்களை நிர்வகித்து வருகின்றான். அவரவர்களின் பகுத் தறிவுக் கேற்றவாறு அபிப்பிராயங்களும் அமைகின்றன. பகுத்தறிவை அதிகமா யடையப்பெறாதவர்கள் பெரும்பாலும் கல்வியறிவற்ற மிலேச்சர் களே. அவர்கள் செய்கைகள்யாவும் விலங்குபுள் ஆதியவற்றின் செய்கை களை ஒத்திருக்கும். மனிதனுடைய பகுத்தறிவு அவன் சார்ந்திருக்கும் இனத்துக்கேற்றபடி யிருக்கிறதென்றும், அவனுக்கு இயற்கையில் பகுத்தறி வென்பது கிடையாதென்றும் சில மனோதத்துவ சாஸ்திரிகள் சாதிக்கிறார் கள். அவர்க ளங்ஙனம் கூறுவது மோட்சவீடடைதற்குரிய மெய்யறி வையே. ஆயின் பகுத்தறிவு வேறு மெய்யறிவு வேறோ வென்னில் சாதா ரணமான விடயங்களைப் பாகுபாட்டோ டுணர்வது பகுத்தறி வென்றும், மோக்ஷநிலையை உள்ளபடி உணர்வது மெய்யறிவென்றும் கூறுவது அவர்க ளியல்பு. இதனை "ஐயறிவறிந்தவை யடங்கினரேனு மெய்யறிவிலாதவர் கள் வீடடைதுபெறாரே" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கானுங் காணலாம். ஆதலால் அவர்க ளுரைப்பதும் முற்றும் பொருத்தமற்ற தென்றுரைக்க லாகாது. மனிதனுடைய இயற்கையறிவு இனத்துக்கேற்றபடி திருந்துவதாயிருக்கிற தென்பது மாத்திரம் வாஸ்தவமே. இக்காரணம் பற்றியே சீர்படவேண் டிய ஒவ்வொருவரும் சன்மார்க்கசங்கத்தைச் சாரவேண்டுமென்றும், நல்லா ரோடிணங்கவேண்டுமென்றும், தீயார்சார்பைத்திரஸ்காரம் பண்ணவேண்டு

மென்றும் ஆன்றோர் பலருங் கூறியுள்ளார். பகுத்தறிவு பழக்கத்திற் கேற்றபடி திருந்துகிற காரணத்தினலேயே அத்தகைய அறிவு இயற்கையில் மனிதனிடத்தில்லையென்று சாதிப்பது நியாயவாதத்தில் நிலைக்காது. ஏனெனில் "இணக்க மறிந்திணங்கு" என்பது முதலிய சுபோத வசனங்களை யூகித்தறியுமிடத்து மனிதனிடத்தில் இயற்கையிற் பகுத்தறிவமையாதிருக்கின் ஆன்றோர்கள் 'அறிந்திணங்கு' என்பது முதலிய கட்டளைகளையிட்டிரார்களே. ஆகையால் ஆன்றோர்கட்கு மனிதரிடத்துப் பகுத்தறிவு இயற்கையி லுண்டென்பதே கொள்கையென வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது. அன்றியும் இப்பூவுலகில் ஒவ்வொருவனும் தான் தான் புரியும் சகல கருமங்கட்கும் கடவுளுடைய சந்நிதானத்தில் உத்தரஞ் சொல்ல வேண்டியவனாக விருக்கிறனென்றும், அவ்வொவ்வொருவனும் இவ்வுலகத்திற் புரியும் நற்காரியங்களுக்காகக் கடவுளிடத்திலிருந்து ஓர்வகைப் பரிசு பெறுகிறனென்றும், தீக்காரியங்களுக்காக ஒருவகைத் தண்டனை யடைகிறனென்றும் சர்வ மதவாதிகளும் சம்மதித்துக் கூறுவர். இதனுலும் இயற்கையிற்றனே மனிதனுக்கு நன்மை தீமைகளைப் பாகுபாடு செய்துணரும் பகுத்தறிவைக் கடவுள் படைத்திருக்கிற ரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இவ்வாறுஅவர் படைத்திராவிட்டால் நன்மைக்காகப் பரிசளிப்பதும் தீமைக்காகத் தண்டிப்பதும் அவர் பட்சத்தில் நீதியற்றனவாய் முடியும்.

ஆயின் அவ்வாறன பகுத்தறி வமையப்பெற்றமானுடர் யாவரும் நன்மை தீமைகளை நன்றயுணர்ந்து தீயமார்க்கத்தை யொழித்துச் சன்மார்க்கர்க ளாகின்றர்களா வென்னில் இப்போது இத்தனை நிமிஷம் இவ்வளவுமணி என்று ஓரிம்மியளவும் பேதப்படுத்தாது தன்னை யுடையவர்கள் கவனியாதிருக்கினும் அழைத்துச் செல்லுவதுபோல் அப்போதைக் கப்போது அடித்துக் காட்டுகின்ற கடிகாரங்கள் எல்லோரிடத்திலும் மிருக்கினும் அதற்குச் சாவிகொடுக்கவேண்டிய நாட் கணக்கின்படி தவருது சாவிகொடுத்துக்கொண்டும் சாமான்களைத் துடைக்கவேண்டிய நாட்கணக்கின்படி துடைத்துக்கொண்டும் காப்பாற்றி வருபவர்களுக்கு அக்கடிகாரங்கள் உதவியாவதுபோல் மேற்கூறிய காரியங்களைச் சற்றுங் கவனியாதோர்க்கு அக்கடிகாரங்கள் உதவுமா? அப்படியே தத்தமக்கு வாய்ந்துள்ள பகுத்தறி வென்னும் வாளைச் சாத்திரவிசாரணைச் சன்மாக்கசங்கச் சார்பு என்னும் சாரணையில் அப்போதைக் கப்போது தீட்டிவந்தால் நாம் சமுசார மென்னும் காட்டில் காமக்குரோதலோபமோக மதமாச்சரிய மென்னும் மிருகங்களேர்ந்தபோது அவைகளைத் தக்கபடி துண்டித்து வெற்றிபெற்று

நிர்ப்பயமாயுலாவி அக்குடும்பாரண்யானுபவங்களைக் குறைவறக் கைக்கொண்டு குதூகலிக்கலாம். அவ்வாறின்றி அவ்வாளைத் துருப்பிடிக்கச் செய்து வைத்துக்கொண்டிருந்தால் குடும்பாரண்யத்திலுலாவுதல்கூடாது. ஆரண்யத்திலுலாவவே அசாத்தியமானபோது அவ்விடத்திற்றானே நிலையாயிருந்து தவம்புரியநேருமா? நேராது. ஆகவே "இல்லறத்தானல்லேன் இயற்கைத் துறவியல்லேன்" என்று சொன்னபடி இரண்டுங் கெட்டவராய் உபயப்பிரஷ்டர் என்னும் பட்டஞ்சூடிக்கொள்வோம். ஆகையால் நாம் ஒவ்வொருவரும் நமக்கு வாய்த்துள்ள பகுத்தறிவை அதிக சாக்கிரதையுடனே வெகு விரைவில் மேற்செல்லிய சாணைகளிற்றீட்டிக் கூர்மையுண்டாக்கி வைத்திருக்கவேண்டும் என்பதை உறுதியான வேத வசனமாகக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். ஆயின் சில சமையங்களில் பகுத்தறிவுள்ளவர்களும் நன்மையைத் தீமையாகவும் தீமையை நன்மையாகவும் கொள்ளுகிறார்களேயென்னின், அவ்வாறு மாறுபடக்கொள்வது பகுத்தறிவின் குறைபாடன்று. பகுத்தறிவானது சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிய ஐந்தின்வழியே சென்று தான் பகுத்தறியும். அவ்வைந்துள் எது குறைந்திருக்கின்றதோ அதன் விஷயத்தில் அது பயன்படாது. உதாரணமாக கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டுச் சாதுசன்மார்க்கப்பழக்க மெய்திய குருடனும் மூக்கடைப்புள்ளவனு மாகிய ஒருவன் அசுத்தமானவஸ்து விருப்பதால் தூர்க்கந்தம் வீசும் ஓரிடத்திலுட்கார்ந்திருப்பானாயின் அவனது கேள்விகளையும் சன்மார்க்கசங்கப் பழக்கத்தையும் பகுத்தறிவையும் பற்றிப் பழுது கூறுதற் கிடமுண்டோ? இல்லை. ஏனெனில் அங்கு அசுத்த பதார்த்தம் உளதென்பதைக் காண்பதற்குரிய கட்புலனும் தூர்வாசம் வருவதென்பதை உணர்தற்குரிய நாசிப்புலனும் இன்மையினென்க. இதனானன்றோ பிற ஆன்றோரும் "சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென்றைந்தின் வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு" என்றார். ஆதலால் பகுத்தறிவை அதிசாக்கிரதையுடன் கூர்மையாக்கி நம்மிடத்தில் இலைமறைகாய்போற் கரந்துள்ள தூர்க்குணங்களை வேரறக்களைந்து சற்குணங்களைக் கடைப்பிடித் தொழுகுவோ மாயின் ஈருலகத்திலும் இதயமகிழ் வெய்தியிருப்பதுடன் கடவுளின் கருணையுடையோ ராவோ மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்துசாதனம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொறுப்பும் ஆற்றலும்.

"அரியவொன் றாகாததில்லை பொய்ச்சாவாக்
கருவியாற் போற்றிச்செயின்."

ஒரு காரியத்தை அது சிறியகாரியமாயினுஞ்சரி. பெரியகாரியமாயினுஞ்சரி நான் இதனைச்செய்துமுடிப்பேன் என்று உறுதிசெய்து கொள்வதால் ஒருவனுக்கு ஆற்றல் மிகுதிப்படுகின்றது. அதனைச் செய்து முடித்துத் தீரவேண்டும் என்னும் தீராத ஆவலால் அவனுள்ளத்தில் சிதறுண்டுகிடக்கும் சக்திகள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து உறுதியளிக்கின்றன. இனி, அவன் அதனைச்செய்து முடிப்பேன் என்று பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதாலும் அவனுக்கு ஆற்றல் மிகுதியாகின்றது.

ஒரு காரியத்தைச் செய்துமுடித்துத் தீரவேண்டும் என்று ஒருவன் செய்துகொள்ளும் உறுதியான தீர்மானத்தாலும், ஒரு காரியத்தைச்செய்து முடிக்கும் பொறுப்பை ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்வதாலும் ஒருவனுக்குச்சக்தி பெருகுகின்றது. பெருங்காரியத்தின் பொறுப்பு ஒருவனுக்கு ஏற்படுவதால் அவனுக்கு அறிவும் ஆற்றலும் பெருகுகின்றது.

லண்டன் நகரத்துக் கோபுரங்களின்மீது ஏறிக் குரங்குபோலக் குந்தியிருந்தும், சாக்கடைகளில் குறுக்கே படுத்து நீரைப் பெருக்கி அதனாற் கடைக்காரருக்கு இடைஞ்சல் விளைத்து அவர்களிடம் சிறுபொருள் பெற்றுச் சிற்றுண்டி வாங்கித்தின்றும், இன்னும்பல சிறுதொழில்கள் புரிந்தும் ஒன்றுக்கும் உதவாத சிறு பயல் என்று பெற்றோரால் வெறுக்கப்பட்டு, இவன் கணக்கில் சேராத பிள்ளை என்று இந்தியாவுக்கு அதிஷ்டம்போல் நடக்கும் என்று அனுப்பப்பட்ட 'க்ளைவ்' என்னுந் துஷ்டப்பையன் பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் மகத்தான பிரிட்டிஷ் இராஜாங்க ஸ்தாபனத்திற்கு

மூல புருஷனு யிருந்தமை, ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்கள் என்று நம்மால் புறக்கணிக்கப்படும் சிறுவர்களிடம் அமைந்து கிடக்கும் அற்புத அபார சக்தியைக் காட்டுகின்றதன்றோ? மூன்று பவுன் சம்பளத்தில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக வந்த "ராபர்ட் கிளைவ்" இந்தியாவில் செய்த பெரியவேலைகள் இன்னும் ஆச்சரியத்துக் குரியனவா யிருக்கின்றனவே. மேசையிலே இருந்தெழுதும் சிறிய குமஸ்தாவாகவந்த ராபர்ட்கிளைவ் லார்ட் கிளைவ் வாகித் தேசாதிபதியாக இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிய சரித்திரத்தைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும், ஒன்றுக்கும் உதவாதவரென்று கருதப்படுஞ் சாதாரண மனிதர்களிடம் எவ்வளவு அபாரமான சக்தி அமைந்து கிடக்கின்றதென்பதைத் தெளிவாக அறியலாம். ஐரோப்பா முழுமையுங் கலங்குமாறு செய்த நெப்போலியன் சக்கரவர்த்தி சிறிய கார்ச்சிகத் தீவின் சிறுவனன்றி வேறென்ன?

உறுதியான நோக்கமுங் கலங்காத நெஞ்சமும் தளராத முயற்சியும் உலகத்தில் எந்த மகத்தான காரியத்தைத்தான் செய்து முடித்து விடாது? ஒரு காரியத்தை நீ செய்யவேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேரும்வரை நீ என்ன செய்யமுடியும், என்பதை நீ அறிய முடியாது. உலகத்திலுள்ள பெரிய மனிதர்களிற்பலர் தங்களுக்குரிய அனைத்தையும் இழந்து அல்லது பெரிய துரதிஷ்டம் அவர்களுக்குச் சம்பவித்தபின், இனி என்னவழி யென்ற கவலை சேர்ந்த ஆவலால் தங்கள் அபார ஆற்றலை உணர்ந்தனர்.

மிகுந்த அவஸ்யம் நேரிடுவதால் சில காலங்களில் நாம் சாதாரண காலங்களிற் செய்யாத பெருங்காரியங்களைச் செய்து முடித்து விடுகின்றோம். ஒரு பெரும் போரில் வென்று ஜெய சீலனாய் வரும் போர்வீரனை விட, அளவற்ற சகித்தற்கரிய கஷ்டங்களையும் நிர்வகித்துத் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுபவன் பெரிய சுத்த வீரனாவான். கஷ்டங்களைப் பொறுமையுடன் எதிர்ப்பதால் ஆற்றல் பெருகின்றது. சிலரது அபார ஆற்றலும் சாமர்த்தியமும் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் நேர்ந்தபொழுது தான் வெளியாகின்றன. ஐரோப்பா யுத்தமும் ஏற்படாமல் ஜர்மனியர் பெல்ஜியத்துமீது படையெடாமலும் இருந்திருப்பின் பெல்ஜிய நாட்டிச்

சனங்களின் பெரும்பராக்கிரமம் வெளிப்பட்டிருக்குமா? சந்தர்ப்பமும் சமையமும் கிடையாமையால் குடத்தினுள்வைத்த விளக்குப்போல இருப்போர் நம்மில் அநேகர் போர்நடவாத காலங்களில் யுத்தவீரரின் வீரபராக்கிரமங்கள் வெளிப்படுவதில்லை. அதனால் தீரமிகுந்த போர்வீரர் இல்லையென்று கொள்ளலாமா? அதுபோலவே ஒவ்வொருவருள்ளும் அபாரமான அற்புதசக்தி அடங்கிக் கிடக்கின்றது. ஆலமரம் வித்துனுள் உறங்குவது போல அண்டங்களை ஆளும் அற்புதமனிதனது சக்தியும் அவனது அகத்தில் அநேகமாய் அவனுக்குத் தெரியாமலே அடங்கிக் கிடக்கின்றது.

அநேகருக்குப் பிறர் உதவி இருக்கும் வரை தங்கள் ஆற்றல் வெளிப்படுவதில்லை. எங்கள் தகப்பனார் இறந்துபோனால் எங்கள் குடும்பமே ஒழிந்துபோகும் என்று கூறும் புத்திரர்கள் அவர் மரணகாலத்துக்குப்பின் குடும்பச் சுமையை ஏற்று அறிவாற்றலோடு நடத்திவரக் காண்கின்றோம் அன்றோ? தாயாற் கவனிக்கப்படாத பறவைக் குஞ்சு விரைவிற் பறக்கத் தொடங்குகின்றது.

எதிர்பாராத சம்பவங்களால், திடீரென்று ஒரு பெரும் பொறுப்பை வகிக்க நேரும்பொழுது பிரதமத்திற் பேய்போல் விழிப்பவர்களில் எத்தனைபேர் பொறுப்பேற்றபின் ஆற்றலுடையவர்களாய் விடுகின்றனர்? அறிவும் ஆண்மையும் பெருகுவதற்குப் பொறுப்பு மிகுதியுந் துணைசெய்கின்றது. ஒரு காரியத்தை அவசியஞ் செய்து தீரவேண்டிய பொறுப்பால் அநேகர் ஆற்றலுள்ளவர்களாகின்றனர். பொறுப்பு ஆற்றலை வளர்க்கின்றது. சிலர் எமக்குப் பொறுப்பற்ற சிறிய வேலைகள் வேண்டும் என்கின்றனர். இவர்களுக்கு அறிவும் ஆற்றலும் விர்த்தியாகப் போவதேயில்லை சிறிய முயற்சிகளிலும் பிறரிடந்தாழ்ந்த வேலைகளிலும் உள்ளவர்களுக்கு ஆற்றல் விர்த்தியாவதேயில்லை. அவர்களுக்குத் தங்கள் ஆற்றலைப் பரீட்சிக்குஞ் சம்பவம் நேர்வதேயில்லை. அதனால் அவர்கள் ஆற்றல் வெளிப்படுவதேயில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதும் மற்றவர் சொல்வதையே யந்திரங்கள் போலச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தனித்து நிற்கவோ, தாமாக ஒரு காரியத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவோ, ஒரு காரியத்தை ஸ்வயமாகச் செய்யவோ அவர்கள் படிக்கவில்லை.

நமது அபாரசக்திகளும் ஆற்றல்களும்; பூமியின் வெளியே தோன்றி வளரும் மரங்கள் போலன்றி, கோலாருள் பூமிக்குள் நாள்தோறும்பெருகி வளர்ந்து மறைந்து கிடக்கும் தங்கக்கனிகள்போல, நமது அகத்தில் அபரிமிதமாக மறைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை அடையுமாறு நாம் முயற்சி செய்வதேயில்லை. நமது சித்தம் விரும்பியது எதனையும் பெறுமாறு கடவுள் நமது சித்தத்தில் எல்லாச் சக்திகளையும் அடக்கி அமைத்து வைத்திருக்கின்றார்.

பிறரது அபாரசக்தியைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படும் நாம் நம்மிலும் அந்தச்சக்தி அடங்கிக் கிடக்கின்றதென்பதை அறியவேண்டும். ஒழுங்கான அப்பியாசத்தினால் நாம் நமது ஆற்றல்களை வளர்க்கலாம்.

ஒரு பெரிய காரியத்தின் பொறுப்பு ஒருவனுக்கு ஏற்படும்பொழுது அவனுக்குத் தன்னை வளர்க்கும் முயற்சி ஏற்படுகிறது. அவன் அகத்தில் அடங்கிக்கிடக்கும் ஆற்றல்களெல்லாம் வெளிப்படுகின்றன. "இந்தவேலைக்கு அவர்தான் சரி; என்னால் ஆகாது" என்றுகூறும் எனது சகோதரனே, ஒரு பெருங் காரியத்தின் பொறுப்பு உனக்கு ஏற்படும்பொழுது அதனைச் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்; உனது ஆற்றலை நீ அறிந்து அடைவதற்கு அது தக்க துணையாகும்.

பாரதி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரிமேலழகருரைச் சந்தேகவினா அசந்தேகம்.

இஃது, அறிவினாமுதலிய வாறனுளையவினா வன்றாம் ஆமெனின் அஃததி வியாத்தியேயாம் என்னை உத்தரவேதவுரை யோத்துடையார் "கடவுள் வாழ்த்து மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறினார்" என்பதூஉம் இஃதொப்பதாகலான் "அவருரையே வாசிரியர் கருத்தாயின் முக்கடவுள் வாழ்த்தெனக் கிளந் ததி காரித்தலமையும் அன்றிக் கவிக் கூற்றாய அதிகாரத்து முக்கடவுளெனக் கிளவாது கடவுள் வாழ்த்தெனப் பொதுப்பட வதிகாரித்தல் கவிக்கமையா தென்க." என இவ்வாறு அவர் தம் பரிமே லழகருரைச் சந்தேகவினா ஆண்டு நிகழுமாகாலான் இஃது இவ்வாறே இஃதொக்கு மேனைய வற்றினு முய்த்துக்கொண் டுணரப் படும். ஆகலின் நியாயநூற்கும் உத்தரவேதவுரை யோத்துடையார் கருத்திற்கும் மாறுகொளவினா யினார் போலக் காணப்படுகின்றது. அஃதஃதன்று கடவுள் வாழ்த்திரண்டனுள் இஃதேற்புடைக்கடவுள் வாழ்த்து ஆகலின் அது முக்கடவுட்கும் பொதுவென ஏது வோதினர் ஆகலின் ஆண்டதிவியாத்தி யாகாதா லெனின் அஃதன்று அஃதொப்பவீண்டும் அறிவறிந்த வென்னு மேதுப் பற்றிப் பெண்ணொழித்ததென்றாராகலின். ஆகலான் அஃததிவியாத்தி யீகாமை யாண்டைய தென்றொழிக அதுநிற்க. இனி இத்திருமுக முடையார் பெருகாது சுருங்கவுரைக்க வென்றலின் அங்ஙன முரைக்குதும் அவ்வினா வுடையார் புதல்வரென்பது ஆண் பெண் இருபாற் பொதுப்பெய ரென்றார் அஃதேலாது ஏது மெனின் "குறுமக்கள் மகார் சிறாரே கூறுப இவர்தம் பன்மை" என்னும் நிகண்டு நூற்கு மாறுகொளக் கூறலாய் முடியும் ஆகலான். அவரெடுத்துக்கொண்ட வேது போலியாதன் மேலும் பிரதிஞ்ஞா வானி யாத

லுங்காண்க. ஆண்மகாரை சுட்டும் புதல்வனென்பதூஉம் பெண்மகாரைச் சுட்டும் புதல்வியென்தூஉம் தம்முள் வேறெனக்கொள்க. அல்லாக்கால் தேவன் தேவி யென்னும் வேற்றுமையின்றும் தேவன் தேவியென்ன பன்மைச் செய்கைப்படுங்கால் முறையே தேவர், தேவியர் என்றுமென்பதெல்லார்க்கு மொக்கும், அஃதொப்பப் புதல்வன் புதல்வி யெனவும் முறையே புதல்வர் புதல்வியரெனவே செய்கைப்படு மல்லது அவைதம்முள் பொது மொழியாகா புத்திரன் புத்திரி யென்பன வொப்ப அவைதம்முள் சிறப்பு மொழிகளேயாம். அல்லாக்கால் புத்திர ரென்பதூஉம் பொது மொழியாகல்வேண்டும் ஆகலால் புதல்வரென்பது இருபாற் பொது வென்பதேலாது. ஆகலான் எமதிவ்வோத் தென்னுங் கல்லெறிக்கஞ்சி அவர்தஞ் சந்தேகவினு சிறுவரையேனும் நின்றுற்றமாட்டா தோடியொதுங்கும் ஆகலின் "பரிமேலழகருரைச் சந்தேகவினு" வென்பது அசந்தேகமாய் வினுவன்றும் ஆகலான் இஃதித் துணையினெழிதலமையு மாயினும் இன்னுமொன்றோதி அத்துணையினமைதும் ஆசிரியர் பரிமேலழகனுர் "இருபிறப்பாளர் மூவரென்றுரைக்கும் பின்னேத்து மேலுரைப் பாயிரத்துள்" "வருணந்தோறு மென்றுரைக்கு முன்னேத்தோடு முரணு" மென்றுர் அஃதங்ஙனமுரணுது வேதமோது மதிகாரம் இருபிறப்பாளர் மூவர்க்கல்லது பிறர்க்கில்லை யென்பது வேதநூற்கும் அதனையுள்ளவா றுணர்ந் துணர்த்து மாசிரியர்யார்க்கு மொப்ப முடிந்தது சிவாகம தீக்காதி காரமுடைய நால்வருணத்தாருக்குமே அத்தீக்கை யொழுக்கமுரியதல்லது பிறர்க்கின்மை யெங்ஙனம் அங்ஙனமே வேதமோது மதிகாரமுடைய இருபிறப்பாளர் மூவர்க்குமே அவ் வேதவொழுக்க முரியதல்லது பிறர்க்கின்மையறிக. ஆகலான் உரைப்பாயிரத்துள் வருணந்தோறு மென்றது அவ்வேத மோது மதிகாரமுடைய இருபிறப்பாளா, மூவரையுமே சுட்டுமல்லது பிறர்க்குச் செல்லாமையின் இருபிறப்பாளர் மூவரென்னும் பின்னேத்தோடு வருணந்தோறு மென்னு முன்னேத்து முரணுமையறிக. முரணுமாயின் ஆகமத்துள் வருணந்தோறுமுள்ள தீக்கையொழுக்கம் என் முன்னேதி யொழிந்து பின் தீக்கை யொழுக்கமுடையர் நால்வருணத்தாரெனின் முன்வருணந்தோறு மெனப்பொதுமையி னேதினும் ஆகமதீக்கை யொழுக்கம் நால் வருணத்தர்க்கல்லது பிறர்க்கின்மையின் ஆகமதீக்கை யென்னுங் குறிப்பு மொழி ஆகமதீக்கைக் குரியரல்லரை யொழித்து நால்வருணத்தார்க்குஞ் சிறப்பாதலொப்ப ஆண்டு வேதவொழுக்கம் என்னுங் குறிப்புமொழி பற்றி வருணந்தோறு மென்பது வேதவொழுக்கத்திற் குரியரல்லரை யொழித்து அவ்

வொழுக்கத்திற்குரிய இருபிருப்பாளர் மூவரையே யுணர்த்தலின் முரணின்மை யறிக. ஆகலான் எல்லாஞ் சமஞ்சசமேயாம் "சமன்செய்து" சான்றீர்காள் மனக்கோட்டம்விட்டு நுண்ணுணர்வானோக்கிச் சந்தேகவிளுவுடையர் தமதையும் அசந்தேக அவிளுவுடைய எமதையும் சீர்தூக்கியுரைமின் யாமீண் டெடுத்துரைத்தவாறே உண்மையேது வெடுத்துக் காட்டுக்கள் பற்றி இப்பிரதிஞ்ஞாவானியெனச் சாதிப்பின் யாமதனையுடம்பட்டுக்கோடலொருதலையேயாம்.

இனி "வருவிருந்து வைகலுமோம்புவான்" "முகனமர்ந்து நல்விருந்தோம்புவான்" என்னுந் தொடக்கம்பற்றி பெண்ணின்றி உலகியலாய வில்லறம் கடைபோதலின் "பெண்ணின்றி உலகியலாய இல்லறங் கடை போகாமையானும் பெண்பெறுதலும் உலகினுக்கு இன்றி யமையாச்சிறப்புடைமை யாதலானும் அதனையுரைக்கவேண்டு மதிகாரம் வேறின்மையானும் அஃதுரை யன்மையென விடுதல் அமையுமோ" வென்னு மையம் ஐயமின்மையறிக. ஆதலால் அவர்தாம் "முன்னும் பின்னும் முரனெனத்" துணிந்து பின்னுரைத்த முரண்மொழியும், மேல் மாறுகொளவுரைத்தார் போலக்காணப்படுகின்ற தெனத்துணியாது முன்னுரைத்த மாறுகோள் போலுமென்னுமொழியுமே தம்முள்முன்னும்பின்னும் முரணி அய்யமாவனவன்றி உரையேயத்துள் யாதும் யாண்டும் முரணின்மையின் அய்யமின்மை ஒருதலையேயாம் ஆகலான் அவ்வுரையே உண்மை யெனவும் இவர் சந்தேகம் பொய்மையெனவும் யாதுமையமின்றி இனிதறிக. இஃதிவ்வாறெழுவன எவற்றிற்குமொக்கு அன்னபிறவு மன்ன.

இங்ஙனம்:

பூ. நா. இராசகோபால பிள்ளை.

ஆரூர்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சமயசூக்கும பஞ்சாக்ஷரம்.

சமய சூக்கும பஞ்சாக்ஷரத்தின் தாத்பரியம் நான்கு அதன் அக்ஷரம் ஐந்து.

சிவாயநம: இதன் தாத்பரியம் நான்குவகை. பூர்வம், பூர்வபூர்வம், உத்தரம், உத்தரோத்தரம் என்பனவாம். சிவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்பது பூர்வத்தின் அர்த்தம். அநாதியில் மலமின்றியும் எல்லாமுடைய சிற்சத்திக்கு எனதுகரணங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன் என்பது பூர்வபூர்வத்திற்குத் தாத்பரியம். உத்தரம் உத்தரோத்திரத்தை அநுபவத்தாலறிக.

இதுபோல் மதசன்மார்க்கத்திற்கும் ஷை அக்ஷரமே மேல்குறித்தபடி இதற்கும் நான்கு தாத்பரியம் உள்ளது. பூர்வத்தின் தாத்பரியம், சி என்பது பதி, வா என்பது சக்தி, ய என்பது ஜீவன், ந என்பது திரோதை, ம என்பது மஹாமாயை. ஆதலால் மஹாமாயை திரோதைநீங்கி ஜீவபோதமற்று அருள்வடிவாய்ச் சிவமாவது.

பூர்வபூர்வத்தின் தாத்பரியம், சி என்பது எல்லாம் உடையது, வா என்பது அபின்னமாகிய அருள், ய என்பது ஆன்மசிற்சாயை, ந என்பது ஜீவன், ம என்பது பசு. ஆதலால் பசுத்தன்மை கெட்டு ஜீவபேதம்போய் ஆன்ம இயற்கைவடிவாய்ச் சத்துவமயமாய் எல்லாம்உடையதுவாய் பூரணமாய் நிற்றல். ஒருவாறு அநுபவத்தில் பரவிந்து பரநாதம் பரத்திலும் அபரவிந்து அபரநாதம் பூர்வத்திலும் வழங்கும் இவ்வளவும் செபமூலமாய்க் கரணசுத்திவந்து அக்ஷரம் உன்னுதலைவிட்டு அறிவாகிருதியாய்க்கருணையுஞ்சிவமே பொருளென்னும்படி நின்றார்க்கு முதற்றுவாரமாம்.

மற்ற உத்தரத்தில் ஏமசித்தியும் உத்தரோத்திரத்தில் தேகசித்தியும் சொல்லும், இதுமதசன்மார்க்க அனுஷ்டானம். இதுபோல்சமயத்திலும் தேகசித்தி ஏமசித்தி உளது, மேற்குறித்த சமய மதங்களில் விரிவு அநந்த கோடி.

அந்தச்சித்திகள் யாவற்றும் அவ்வச்சமய மதங்களின் கர்த்தா மூர்த்திதலைவன் தலைவிமுதலியவர்கள் பதப்பிராப்தி வரையிலும் நிற்கும். ஆதலால் மேற்குறித்த இரண்டு சித்தியும் எக்காலத்தும் அழிவுறாது இருப்பதாகச் சொல்வது சுத்தசன்மார்க்க பூர்வோத்திரம்.

ஏமசித்தி தேகசித்தி மேற்குறித்த சூக்கும பஞ்சாக்ஷரத்தில் சொல்வதற்குப் பிரமாணம். "சிவாய நம வெனச் செம்பு பொன்னாய் விடும்" "சிவாய நம வென்று சிந்தித் திருப்பார்க்கு அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை."

ஆதலால் மேற்குறித்த அக்ஷரத்தை மகான்கள் குழூஉக்குறி வடிவமாய்ச் சுட்டினார்கள். இதைச் சுக அநுபவிகள் தத்துவார்த்தங்களை அறிந்து அநுசந்தானஞ் செய்வார்கள். சாதகிகளுக்கு நாவினால் உன்னில் கரணம் ஒய்ந்தால் தத்துவாநு சந்தானஞ் செய்யக்கூடும்.

உலகின்கண் நாவினால் உன்னில் தங்கள்மனோரதம் சித்திக்கும். வகரவித்தை உடையவர்கள் மேற்படி அக்ஷரத்தின் உண்மையை பௌதிகம், உலோகம், ஓஷதி, லவணம் முதலியவற்றிற்சேர்த்து வகரத்தை முடிப்பார்கள். தகரத்தை உடையவர்கள் அது போலவே அமைத்துக் கொண்டு தேகத்தை நீடிக்கச் செய்வார்கள். ஆதலால் மேற்குறித்த அக்ஷரங்கள் பரிபாஷையாக இருந்தது. உண்மையாவற்றும் சுத்தசன்மார்க்க சகஜசாத்திய ஞானாநுபவிக்கு விளங்கும்.

மேலும், சி என்னும் எழுத்துக்குப் பொருள் ஒருவாறு இதில் அடங்கிய பீஜம் ஐந்து. அவையாவன: (1) தோன்றி அஞ்சதலாகிய விந்து (2) அதன்புடைபெயர்ச்சி ஒலியாகிய நாதம். (3) அதன்வர்ன வடிவமாகிய வரி அக்ஷரத்தின் சகர மெய் என்னும் இச்(4) அதனது குணங்களைவெளிப்படுத்தும் ஆதி அக்ஷரமாகிய பிரணவமூல ஆகாசம். (5) இதைதன் வண்ணச் சுபாவத்தோடு வெளியில் தோன்றச் செய்வித்து விளக்கும் அருட்பிரணவமாகிய இகாரம்.

ஆக கூடிய விந்துக்கள் ஐந்தும் ஒருருவமாய் சிகரம் ஆயிற்று. இதன் இலக்கணம் விரிக்கிற் பெருகும். அநுபவத்தால் அறிக.

(திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் என்னும் இராமலிங்க சுவாமிகள் எழுதிவைத்த குறிப்பினுள் கண்டது.)

காஞ்சி. நாகலிங்க முதலியார்.